

LO-sekretær Ejner K. Holst
1. maj 2013, Vejle

KLAUSULERET TIL 1. MAJ KL. 9.30
DET TALTE ORD GÆLDER

Indledning:

Jeg har en vigtig historie til jer i dag. En historie om arbejdsløshed.

En af den slags, som giver os et øjebliksbillede, og som jeg synes er værd at tænke over!

For nogle måneder siden blev jeg kontaktet af en kvinde ved navn Britt.

Hverken per brev, på telefon eller mail. Næ – hun skrev til mig på Facebook.

Årsagen var ganske simpel. Hun havde brug for, at nogen hørte hendes historie.

Og gerne en fra fagbevægelsen. En af dem, som talte hendes sag.

Britt var, da hun skrev til mig, én af vores arbejdsløse kollegaer.

Hun var fanget i et dagpengesystem med en udløbsdato.

Hun var kørt fast i et beskæftigelsessystem med kassetækning.

Men sådan havde Britts situation ikke altid været.

Britt var som de fleste. I 2009 havde hun et godt job, et hus, et sommerhus og en bil.

I dag bor hun til leje i et socialt boligbyggeri. Huset og sommerhuset er væk. Det er bilen og jobbet også.

Britt har kæmpet længe og hårdt for at få et job. Men de hænger jo ikke på træerne. Slet ikke de faste. Britt har været ansat som vikar af flere omgange.

Men aldrig nok til at optjene de vigtige timer, som giver hende optjening til fortsat at modtage dagpenge.

Britt har oplevet at måtte sige nej til at tage arbejde i kortere perioder. Ellers ville hun bagefter stå uden dagpenge. Uden indkomst.

En beslutning, som har fået hende til at føle sig mistænkeliggjort. Ydmyget. Og umyndiggjort.

Britt tænker ikke kun på at optjene en ny dagpengeret. Hun brænder efter at få et arbejde.

Virkeligheden banker snart på. Britt falder ud af dagpengesystemet den 1. juli. I dag er der 2 måneder til.

Heldigvis fik jeg forleden gode nyheder. Britt har fået arbejde. Ikke et fast et – men et vikariat. Denne gang på 6 måneder.

Det betyder, at hun kan klare sig et halvt år, før hun igen skal tænke på, at hun snart ryger for den 2-årige dagpengeperiode.

Tusindvis af andre står i samme situation, som Britt.

Det er mennesker, som har brug for en hånd og endnu mere – et system, som fungerer.

I LO er vi enige med regeringen i, at målet er at skabe arbejdspladser.

Men, Lige nu beder vi de arbejdsløse søge job, som ikke er der.

Det er vores ansvar, at der er arbejde til folk.

Derfor er det også vores ansvar at hjælpe de folk videre, som rammes af forringelserne af dagpengesystemet!

Hvordan gør vi så det? Det gør vi ved at sikre de bedste rammer. Ved at opkvalificere, og uddanne til fremtidens arbejdsmarked, og ved fortsat at skabe vækst og arbejdspladser. Ved at satse på meningsfuld uddannelse frem for meningsløs aktivering

Men vi er også nødt til at se på genoptjeningskravet. Og vi er nødt til at se på dagpengesystemets indretning!

Vækst

For det Britt har allermest brug for er, at væksten kommer. For det vil sikre hende et nyt fast job.

Og et job er det bedste vi kan give Britt, og de 155.000 andre arbejdsløse kollegaer, vi har!

I LO-fagbevægelsen har vi to ting, som står over alt andet.

Det ene handler om job – det andet om uddannelse.

De er hinandens forudsætninger.

I har alle hørt fagbevægelsen slå et slag for vækst de senere måneder. Det er ingen nyhed – og heller ikke en ny strategi. Vi har altid været drevet af vækst.

Det sikrer den enkelte evnen til at klare sig selv. Og det skaber et sikkerhedsnet for de mennesker, som har brug for en hjælpende hånd.

Vi har oplevet nogle turbulente år for dansk økonomi.

Indtil for få år siden var der lav arbejdsløshed og højkonjunktur. Det skabte en massiv forbrugsfest blandt danskerne. De investerede deres penge i millionvillaer, benzinslugende firehjulstrækkere og dyre udenlandsrejser til eksotiske destinationer.

Så ramte krisen. Væk var arbejdspladser. Villaerne faldt i drastisk pris. Det blev umoderne at køre i dyre biler. Og ferierne blev holdt i Danmark.

Den virkelighed står vi stadig i. Vi har mistet over 170.000 private arbejdspladser.

Virksomhederne er stadig ikke for alvor begyndt at investere i maskiner eller mennesker.

Det skal de, hvis væksten igen skal stige og arbejdsløsheden falde.

Vækstplan.dk

Vi skal have trygheden tilbage. Både hos lønmodtagerne og hos virksomhederne.

Ny vækst skaber tryghed. Det vil gøre virksomhederne i stand til at bruge flere penge og investere i både maskiner og mennesker.

Regeringens vækstplan fører an med gode toner og fine takter. Regeringens vækstplan sigter mod tryghed.

Men, det er ikke kun vækstpakken indhold, som er vigtig at forstå. Det er i endnu højere grad, hvad den gør ved os. Det er pakkens psykologi. Den udbreder optimisme hos virksomhederne. Det smitter af på husholdningerne.

For vi ved, at når det går godt på vores arbejdsplads – så giver det os en tro på fremtiden, tillid til ledelsen og tryghed i vores job.

Så bruger vi flere penge - både i virksomhederne og i husholdningerne. Det vil give os nye muligheder for at investere: I offentlig velfærd. I mere vækst. Og i uddannelse.

Det er det regeringen vil! Det er det, vi vil!

Og lad mig lige, når jeg er ved vækstpakken knytte et par ord til Venstres nye annoncekampagne.

Måske I har set den?

Den, hvor Venstre kalder vækstpakken for en "lille fin aftale" med fed under lille.

Mærkværdigt at de har et behov for at tale en reform ned under brædderne, som de selv har støttet!

Men der er noget Venstre har misforstået – og det vil jeg gerne sætte på plads i dag.

For der er en helt klar forskel på Venstres gamle reformer og den nuværende regerings.

Venstre øgede arbejdsudbuddet – og lod folk træde **ind** i arbejdsløshedskøen.

Den socialdemokratiske regering skaber job – og hiver folk *ud* af arbejdsløshedskøen.

Det er der, der er forskellen!

Beskæftigelse:

Virksomhederne har et stort ansvar. Det samme har vi hver især.

Vi skal gøre, hvad vi kan – og så godt vi kan!

Det handler om ret og pligt.

Ret til en ordentlig behandling, en ordentlig hjælp. Men også en pligt til at yde selv.

Ved I hvad? Vi er stolte af at have et samfund, hvor den enkelte har mulighed for at rejse sig.

Men vi skal passe på, at vi ikke kommer til at lukke os om folk i forsøget på at hjælpe dem.

Vi skal holde hånden under dem, som ikke kan klare sig selv. Men vi skal ikke lukke os om dem.

Med de rette reformer kan vi sikre, at folk har mulighed for at bevæge sig, flytte sig og rykke med.

Der er behov for en aktiv arbejdsmarkedspolitik, hvor det enkelte menneske er i centrum frem for systemet.

Hvor der opbygges – ikke nedbrydes.

Og hvor der inddrages – ikke udelukkes

Hvor det at være arbejdsløs bliver et fælles ansvar – ikke en udgift!

Uddannelse

Job er én ting – uddannelse er noget andet.

Vi bryster os af, at livslang læring er vejen frem.

Men hvad betyder det? - Det betyder, at vi skal lære hele livet. Fra legepladsen til plejehjemspladsen.

Livslang læring er ikke bare et slogan. Det er et vilkår: Ingen er uddannet én gang for alle.

Vi har et arbejdsmarked, som konstant rykker sig.

I fremtiden vil vi stå med en mangel på kvalificeret arbejdskraft. De er den efterspørgsel vi skal imødekomme.

Vi skal sætte os som mål, at vores ufaglærte bliver faglærte. Og at de som har en uddannelse, får endnu mere

Uddannelse er vores nøgle til et solidt og retfærdigt arbejdsmarked.

Vejle – den danske model

Nu jeg står her i Vejle, så kan jeg ikke dy mig for at sige noget om den danske model.

Den har I alle hørt noget om. Måske i forbindelse med lærerkonflikten?

Hvis ikke, så helt sikkert da sagen om Restauranten på den anden side af vejen kørte i sommers!

Jeg vil slå et slag for, hvorfor den danske model er så vigtig for fagbevægelsen.

Og jeg vil gerne slå et slag for, hvorfor vi hver især har vores personlige ansvar for den danske model.

Den danske model har sikret, at overenskomster er det bærende mellem lønmodtagere og virksomheder.

Den danske model har bidraget til det danske velfærdssamfund.

Med den danske model har *virksomhederne* taget ret og pligt på sig. De er nødt til at anerkende nogle ordentlige vilkår til deres medarbejdere.

Med den danske model har *lønmodtagerne* taget ret og pligt på sig. Vi kan strejke og forhandle os til bedre vilkår, men vi anerkender rammerne omkring forhandlingerne.

Det er vores fælles sæt fairplay regler. Det er derfor, vi skal passe på den danske model. Og vi kan kun gøre det sammen.

Det er derfor, vi skal have kollegerne med i den rigtige fagforening, som forhandler overenskomster, og bistå de kolleger, som oplever svigt og snyd fra arbejdsgiverne og virksomhederne.

Det er derfor, virksomhederne ikke skal snyde sig udenom rigtige overenskomster, som faktisk giver medarbejderne en rimelig bundlinje på lønseddelen.

Ja, det er derfor, at vi skal have så mange med i fagforeningen som muligt!

Den virksomhed som *ikke* tegner en rigtig overenskomst er med til at skubbe det danske samfund ud mod kanten.

Den lønmodtager som ikke er med i en rigtig fagforening er med til at sætte vores resultater over styr.

Måske ikke dem fra i går, men de resultater som skal nås i dag, i morgen og i overmorgen. Derfor skal vi stå vagt om den danske model.

Det kan godt være, det koster lidt mere på girokortet. Det kan godt være, man ikke lige har brug for fagforeningens gode råd i denne måned. Det kan godt være, at arbejdsgiveren hellere så, man er med i en eller anden organisation, som tilbyder lavere lønninger og ingen tillidsrepræsentanter.

Men lad mig slå det fast, så det ikke er til at slå fejl af!

Det er prisen værd, at være med i den rigtige fagforening, når det handler om ordnede forhold, tryghed og frihed for hver enkelt lønmodtager i Danmark!

Afslutning

1. maj kommer af sig selv. Det gør de faglige eller politiske resultater ikke.

Vi har fortsat så meget at kæmpe for! Vækst. Job. Og uddannelse.

Og vi har så mange mennesker at kæmpe for! Både mennesker som Britt, men også alle andre lønmodtagere på det danske arbejdsmarked.

I LO-fagbevægelsen vil vi fortsætte af resultaternes vej. Vi vil gøre det gennem forhandling, dialog og samarbejde.

Og vi vil gøre det ved hjælp af vores overenskomster, vores faglige resultater og medlemskab af en fagforening.

God 1. maj!